

с кокалена топка на края, като владишки жезъл — и подпираше с него брадичката си. Върху това дигнато на горе лице, бледо, с тънички увиснали мустаци, две очи, малко изпъкнали, жълтеникаво-лѣскави, с огромни черни зеници, спокойно и студено я гледаха. В първия миг тя имаше впечатлението само от тия очи и още — от неговите ръце, от китките надолу, които стискаха бастона. Те бяха големи, грижливо гледани ръце, с дълги пръсти, бледи и хубави, но така хищно сгърчени около тояжката на бастона, като че бяха измъчвани от неподозирана, скрита в тях сила, която притежателят им постоянно трябва да сдържа. Пръстен с плосък чер камък стягаше малкия пръст на едната ръка.

— О! Моля!... Мое място?... В това обществено заведение?... Тук всичко е на всички, мадам!... — стигна до нея пак спокойният двусмислен глас. Тя усети тия думи така, като че те физически я досегнаха, сви очи и не отговори.

Салонът бе вече пълен и в голямата пауза публиката плътно шумеше, нови посетители се промъкваха между масите, облаци дим плуваха към високия потон. Тя отново се бе извърнала, но чувству-